

Nr 216.

Av herr **Bergström** i Bäckland, *om viss ändring i förordningen om fördelning av automobilskattemedel.*

Om ock utfartsvägar för byar, som sakna vägar, äro välbehövliga och värda att även från den allmänna trafikens synpunkt stödjas genom anslag från det allmännas sida till deras byggande, måste emellertid utan förbehåll erkännas, att de allmänna vägarna ha den största betydelsen inom vårt vägväsende. Dessa vägar sammanbinda städer och större orter med varandra och bereda på samma gång väg för de byar, som äro belägna, där dessa vägar gå fram, samt utgöra den egentliga förutsättningen för byggandet av de flesta utfartsvägar. De allmänna landsvägarna ha därför varit, och äro det fortfarande, föremål för statsmakternas särskilda omtanke.

I vår tid ha en del allmänna vägar fått en betydelse genom bil- och omnibustrafiken, som de aldrig förut haft. Å dessa vägar förekommer inom en hel del trakter i vårt land en trafik, som rent av kan få utgöra en ersättning för en välbehövlig järnvägstrafik. Slitningen å dessa vägar med denna stora trafik är minst sagt oerhörd. Det är icke rättvist, för att inte säga, att det nästan blir en omöjlighet i längden, att jordägare genom in natura underhållet skola svara för dessa vägars underhåll.

Det är däremot en full rättvisa, att med den slitning å de allmänna vägarna, som biltrafiken åstadkommer, en del av automobilskattemedlen få gå till vägunderhållet. Men vad som åtminstone är för undertecknad svårt att begripa, det är, att villkoret för att ett vägdistrikt skall komma i åtnjutande av denna fördel, nämligen att erhålla bidrag av bilskattemedlen till vägunderhållet, är, att distriktets samtliga vägar skola vara övertagna av vägkassan till underhåll. Det borde hellre vara med det lämpliga tillvägagångssättet mera överensstämmande, att när underhållet av de vägar, som äro mest utsatta för slitning av biltrafiken, överflyttades på vägkassan, finge också bidrag till detta underhåll erhållas av automobilskattemedlen. Under debatten i andra kammaren vid förra årets riksdag angående samma fråga, som beröres i denna min motion, angavs, att 54 procent av alla väghållningsdistrikt övertagit väghållningen genom vägkassan, men att därefter inträtt en stagnation. Denna beror förvisso helt enkelt därpå, att detta överflyttande på vägkassan av vägunderhållet är en så pass stor ekonomisk fråga, att en viss tveksamhet nu börjar inom en hel del distrikt att göra sig gällande.

Genom att ett vägdistrikt får komma i åtnjutande av bilskatten till

underhåll av vissa av biltrafiken tyngda vägar, beredes med avseende på dessa vägars underhåll lättnad för vägdistriktet och dessutom, genom att bidrag av bilskattemedlen erhålles på detta sätt, att detta system att överflytta vägunderhållet på vägkassan så småningom får prövas.

På grund av vad jag här anför, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte för sin del besluta att i förordningen om fördelningen av automobilskattemedlen göra den ändringen, att även väghållningsdistrikt, som blott överflyttat mera trafikerade vägar till underhåll medelst vägkassan, skall erhålla, för dessa vägars underhåll sommar- och vintertid jämte därå löpande förvaltningskostnader, bidrag av bilskattemedel i samma utsträckning som de vägdistrikt, vilka överlätit hela underhållet på vägkassan, beräknade efter den verkliga kostnaden för vägarnas underhåll samt under villkor, som för övrigt gälla för erhållande av bilskattemedlen till vägunderhåll.

Anhålles vördsamt, att vederbörande utskott måtte ändra bestämmelserna angående fördelning av bilskattemedlen, vartill ett eventuellt bifall till min motion kan föranleda.

Stockholm den 21 januari 1927.

P. Bergström
i Bäckland.